

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

EGÉSZ ÉVRE 96— K
FÉLÉVRE 48— K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Első magyar diakonisszáink.

Igéletünkhöz képest bemutatjuk az első magyar methodista diakonissza-testvéreink képét. Mai számunkban leközlünk egy levelet, melyből szintén kitűnik, hogy milyen fontos és áldásos munkát végez egy hív-

Egy ilyen kórház, ahol hívő diakonisszák szeretetteljes szolgálata mennyei levegőt áraszt a különböző betegek ezreire, nem kevésbé fontos és szükséges az Úr országának terjesztése érdekében, mint az evan-

tásos diakonissza. A mi magyarországi munkánkunknak is szüksége van ilyen, az Úrtól ellhívott diakonisszákra. Azok a diakonisszák, kiket most bemutatunk, még külföldön nyerték s részben nyerik még most is kiképezetésüket. De szükségünk lesz hamarosan önálló, magyar diakonissza-képző intézetre és ezzel kapcsolatos methodista kórházra.

gelizáció. A képünkön látható négy testvér közül az ülő, a budapesti diakonissza-állomásunk vezetője: Fanny-testvér. Tőle jobbra a kaposszekcsői származású Hecker Erzsébet-testvér és balra a nyiregyházi származású Adamy Mária-testvér áll. A kettő között levő harmadik testvér egy németországi diakonissza.

A lámpásod világítson!

«Ti vagytok a világ világossága.» (Máté 5, 14.)

Minden igaz keresztyén egy világító lámpás e sötét világban. A Szentírás azt mondja, hogy minden lélek az Úr lámpása. De a természetes ember az ujjászületés előtt egy olyan lámpa, mely készen áll a meggyújtásra. Mert az Isten az Ő kép-mására teremtett bennünket, de a bűn eloltotta lelkünk lámpását. Ezer lámpa sem világosíthatja meg a szobát, ha nincs meggyújtva; ellenben ha az Úr Jézus beköltözött a szívekbe, akkor a Szentlélek megérinti a lámpákat az Ő isteni lángjával és akkor kezdenek világítani. Így igazán Isten minden gyermeke az Úrnak világító lámpásává lesz. De azt nem szabad elfelejtenünk, hogy a lámpa sohasem gyújthatja meg önmagát, hanem kell, hogy meggyújtassék.

Kedves olvasóm! Te csak úgy világíthatsz, ha az Úr megvilágít, az Ő élete által. Isten gyermekeinek csak a lámpa-belet kell szilárdan tartani, úgy, hogy a láng mindig fényeljen, életük ablakai mindig tiszták legyenek, hogy a fényesség kiömlhessen akadály nélkül. Arra is ügyelni kell, hogy mindig legyen készletben olaj. Így ha kialvófélben van a lámpás, azt meg lehet tölteni. Ez azt jelenti, hogy Jézussal állandó közösségben, összeköttetésben maradunk.

Igen, kedves Olvasóm, ki kell tartani, közösségben maradni vele, hogy mindig meríthess az Ő teljességéből, mert mindegyik, az Ő helyén, ahova állítva van, kell, hogy világosságot nyújtson másoknak.

A nagy világító-torony sugara kiáramlik messze a tengeren, de az alapját nem világítja körül. Így tesz némely ember. Mindig másutt akar

világítani, de az ő saját körében — otthonában — nem tud világítani. — A Szentírás azt is mondja, hogy azért nem gyújtunk gyertyát, hogy véka alá rejtjük. Ilyesmi senkinek sem fog eszébe jutni. Hanem inkább olyan helyre tesszük a gyertyát, ahol legjobban világít. Helytelen lenne eltakarni a fényt, amelynek sugarai szétáradnak. De sajnos, a legtöbb keresztyén életében a világosság el van fedve, vagy teljesen hiányzik. Egyesek a féltékenységükkel, bátortalanságukkal elfedik a bennük levő világosságot, vagy pedig egyébképp bűnök takarják el lelki fényüket, mely bűnöket nem vallanak be.

Az Úr ebben a példabeszédben a keresztyént világossághoz, lámpához, gyertyához hasonlítja, a mit meggyújt az Ő élete lángjával, ha hiszünk benne. A keresztyének is különbözőképpen világítanak. Az egyik csak kis mécsest, a másik pedig ragyogó fényt áraszt. De az Úr akarata, hogy világítsunk a nekünk adott kegyelem szerint. Képzeld csak el kedves olvasóm, ha a nap nem jönne föl többé és az összes csillagok kialudnának, micsoda homály borúlna a földre. Az emberek, állatok, növények — a nap fénye és melege hiányában — tönkremennének. Milyen jó hatással van kedélyünkre, ha kisüt a nap. Örömmel telik meg szívünk, ha látjuk a természet szépségét, gyönyörűségét. Így van a lelki világossággal is. Ha az Úr lelkét nem hagyjuk általunk világítani, akkor kizárjuk magunkból az életet, félrevonulunk és csak botránkoztatjuk a szomszédainkat és hozzátartozóinkat, akikért felelősek vagyunk.

Oh, kedves olvasóm, ha nálad is így lenne, kérd az Úr szent vérének tisztító erejét és az Ő szent lelke által engedő magadat átalakítani és megvilágítani. Meríts napról-napra abból a meny-

Sundar Singh.

(Folytatás.) VII
Bőjtölés.

A fiatal Sadhunak, mióta megkeresztelkedett, ama vágyán kívül, hogy Jézus nyomain végigjárja Palesztinát, molt még egy másik hő óhaja is, az, hogy egyszer 40 nap s 40 éjjel böjtölhessen. Meg volt róla győződve, hogy ezzel munkája részére új ismeretekre s új világosságra tesz szert.

1912-ben újra ki akarták küldeni misszionáriusnak a Kanadába kivándorolt »Sikh«-ekhez. E felett sokat gondolkozott. Azt a kérdést forgatta magában, vajjon nem most érkezett-e el a böjtölésre alkalmas pillanat. Azt remélte, hogy a böjtölés révén majd megnyeri az elhatározásához szükséges világosságot.

Az indiai embernél az önvizsgálat és elmerülés sokkal nagyobb szerepet játszik, mint nálunk, akik csak pár pillanatot szentelünk ilyesmire. Rabindranath Tagore mondotta misszionáriusaink egyikének, hogy apja bizonyos időközökben napra vonult vissza a magányba. Mikor a magányból visszatért, jó ideig tartott, míg megint beszélni tudott. Lelki megtisztulásából eredő békeségét visszatükröztette mindennapi élete. Tagore apja pedig nem volt keresztyén.

Vajjon a Nyugatnak külső szétziláltságát nem lehet-e jórészt arra visszavezetni, hogy ami keresztyénségünkől hiányzik az önmagabizáláshoz s a belső tisztuláshoz szükséges erő és akarat?

Sundar Singh akkoriban egy franciskánussal, Swift doktorral ismerkedett meg. Együtt utaztak észak felé s a böjtölés gondolatát jól meghányták, vetették. Swift doktor, mint orvos, igyekezett kísérőjét, a Sadhut meggyőzni arról, hogy ilyen erőpróbát nem bír ki. Azonban hiába, a fiatal ember megmaradt szándéka mellett. Swift doktor elkérte tőle legközelebbi barátainak címét, hogy ezeket értesítse a Sadhu tartózkodásáról. Akkor elváltak. Sundar Singh a Hårdvar és Dehradun között mérföldekre ényülő dzsungelbe vette útját, hogy ott oly helyet keressen, ahol Istennel zavartalanul beszélgethet.

Napok múltak már, az első, sőt a második hét eltelett s a magános imádkozó még nem került elő. Swift doktor meg volt győződve arról, hogy Sundar az őserdőben elpusztult s azt sürgönyözte barátainak, hogy Sundar valószínűleg meghalt. Ez a feltevés napról-napra bizonyosabbnak látszott. Különféle ujságok közölték nekrológust róla. Gyászistentiszteletet is tartottak s a simlai templomban az ő emlékére felállítandó márványtáblára már gyűjtést is rendeztek.

nyei erőből és élő forrásból, mely az Úr Jézusból és az Ő szent igéjéből ered és meglátod, mily boldog leszel. Akkor nem leszel többé sötétség, hanem világosság
A. A.

Az újjászületés és megszentelődés

Az újjászületés és megszentelődés olyan két lelki folyamat, amelynek okvetlen végbe kell mennie lelkünkben, ha üdvözülni és hitéletünkben haladni akarunk.

Igaz, hogy az újjászületés, azaz a lelki átalakulás Isten munkája bennünk; a talaj azonban, a melyen a munka végbe megy, a mi szívünk, s e talaj minőségétől függ a lelkiélet további fejlődése.

Ha mégannyira telve van is egy ember szíve bűnökkel, de van hite és alázatossága, elnyerheti az Isten kegyelmét.

S erre az isteni kegyelemre minden embernek — kivétel nélkül — szüksége van. E kegyelem nélkül a sötétségben botorkálunk, lelki értelemben vakok vagyunk, nem tudunk helyes különbséget tenni jó és rossz között.

Az Úr Jézus ma is itt jár közöttünk, hogy megnyissa lelki szemünket, hogy megismerjük a bűn nagyságát, szerencsétlen állapotunkat, s Ónála keressünk szabadulást.

Új légréteget teremt számunkra, mert az új ember életfeltételei mások, mint az ő emberéi; az első mennyei tisztaságot kíván, a második pedig a bűnből él.

Új világot nyit meg számunkra az Isten

Ez idő alatt Sundar étlen-szomjan feküdt a pusztában. Napról-napra fogyott az ereje, olyannyira, hogy nem bírt már kövecskét elővenni a zsebéből, ahova 40 darabot rakott oly célból, hogy belőlük minden nap egyet elvessen. Mozdulatlanul feküdt, se nem látott, se nem hallott már. Amint ő maga később elmondta, lelke napról-napra szabadabb lett, csodálatos új megvilágításban látta a halhatatlanságot. Nagy belső ébredésen ment át s Ura üdvözítője itt másodszer jelent meg neki. Egész lényét valami nagy, szent akarás töltötte el s érezte Jézus állandó közellétét. Arról is megbizonyosodott, hogy az az út, a melyen eddig járt, helyes út s hogy nem kell mást keresnie.

Ily állapotban találták őt egy napon a bambusz-munkások s a sárga ruha iránti tiszteletből felvették s takarójába csavarva, elvitték Rishi Keshbe, onnan Dehra Dunba, honnan kocsin vittek Annfieldbe.

Keresztjén barátai kezdetben nem ismertek rá, annyira el volt változva az arca. De újtestamentumába be volt írva a neve. Gondos ápolás s megérdemelt szeretet következtében ismét megmentetett ez élet számára. A következő év márciusában már megint folytatta útazásait. Simlaban értesült a vélt halálának híreről.

Fia, ha hiszünk Őbenne, csodás, gazdag, szép világot, melyben Ő maga vezet bennünket és tapasztalhatjuk lépésről-lépésre az Ő nagy jószágát és szeretetét

A bűn által elhomályosult emberi értelem mennyei világosságot nyer a Krisztustól, felismeri az eredeti rendeltetést s egész szívvel Istennek óhajt élni.

A megszentelődés, a lelkiekben való fejlődés, tökéletesedés. Midőn az ember újjászületik, lelki értelemben kis gyermek és szükséges növekednie. Akadálya lehet e növekedésnek a bűn és ezért szükséges, hogy mindazok, kik Isten kegyelméből újjászülettek, azaz bűneiktől megtisztultak, a bűnt — mint legfőbb rosszat — kerüljék.

A Sátán, a mi ravasz ellenségünk, nem pihen, azért int az apostol: „Legyetek éberek és józanok...“ Legyünk figyelmesek, hogy a bűnt — bármily formában, jelentkezzék is — felismerjük.

Nem mutatja az ördög mindig igazi rútságát, hanem sokszor, mint világosság angyala lép fel, hogy félrevezesse a hiszékenyeket. Talál ő ezerféle eszközt, hogy az embereket lépésre csalja, elég sokszor egy rossz könyv, amelyben az erkölestelenséget dicsőítik s a bűnt szép költői mázzal vonják be, hogy így tetszetőssé tegyék.

Kísértéseknek megtérésünk után is ki vagyunk téve, de Isten velünk van és a Sátán hatalmát korlátozza, csak annyira kísérthet bennünket, amennyire Isten megengedi.

A lelki életben való helyes fejlődés alapfeltétele: az engedelmisség Isten iránt. Minél jobban engedelmeskedünk Neki, annál közelebb

Veszélyes útazás a sötét Tibetben.

A Himalaja lábánál, Simlától északra területnek el Rampur, Kulu, Cheni és Poi helységek 2400—3000 méter magasságban a tenger színe felett. Legészakabbra s legmagasabban, közel Tibet határához fekszik Poi, ahol két herrnhuti misszionárius, Max és Kunick szép tevékenységet fejt ki. Sundar Singh Isten igéjét hirdelve, eljutott egészen öhozzájuk s egy hétig velük együtt dolgozott. Náluk tanulta meg a legszükségesebb tudnivalókat a tibeti nyelvből. Ezek a férfiak nagyon jól ismerték ama veszélyeket, melyek a Sadhura vártak s a mennyire tőlük telt ellátták jó tanáccsal. Egy bennszülöttet is adtak melléje, a ki az országot s a szokásokat jól ismerte. Ez két hónapon át kísérte. Azontúl a Sadhu egyedül folytatta útját.

Tibet nemcsak a legnagyobb kiterjedésű s legmagasabb fensík a földön (3500—5000 méter a tenger színe felett) de a legidegengyűlölt s korlátlan papi uralma következtében a legnehezebben megközelíthető ország a világon. A mindenható fő itt a Lhasa mellett fekvő potalai kolostorban székelő Dalai Lama, akiben Buddha lelkének megtestesülését tisztelik. Ha ő meghal, akkor ez a lélek egy másik papba megy át, aki aztán a meghalt rangját s állását tölti be. Nyu-

jutunk a lelki tökéletességhez. S Ő ezt egyenesen megköveteli tőlünk, amikor azt mondja: „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes”.

Kedves olvasóm, megtértél-e már? Elhagytad-e bűneidet, szolgálás-e az Istennek? Ha nem, úgy kérlek, ne halogasd tovább a lépést, hanem tedd meg még ma, míg nem késő: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket!” Igen, még ma kedves olvasóm, mert holnap talán már késő lesz. R. M.

KÜLÖNFÉLÉK.

Budapesti német egyházunk »Ker. Ifjúsági Szövetsége« néhány nappal ezelőtt sikerült kis ünnepséget tartott. Örömmel figyeljük eme oly nagyon fontos munka lassu, de biztos fejlődését. Nagyszámu közönség előtt, hangzottak el kedves énekek és költemények. Reidt testvérünk által összeállított alkalmi párbeszéd, mely hatást gyakorolt a hallgatóságra. Ebben egyszerű, de mély érzéssel világította meg a »Keresztény Ifj. Szövetség« fontos és áldásos munkáját s figyelemztette a fiatalságot, az őt fenyegető veszélyekre.

A szövetség vezetője Marquard prédikátor testvérünk, mélyen átgondolt és szívhezszóló szavakkal színtén a munka fontosságáról emlékezett meg, egyttal meghívott minden ifjút és leányt, csatlakozzék a szövetségünkhöz, melynek kötelességében mindnyájan megtalálhatják a tiszta életörömet és a nemes szórakozást.

Köszönjük a vezetőnek mint a szereplőknek

godtan állíthatjuk, hogy a tibeti buddhizmus nem érdemi meg a »hit«-nevet, hanem inkább mondhatnók »tévhitnek«. Maga az ima is elfajult E szavakat „Om mane Padme Hum“ amiket maguk a tibetiek sem értenek, cédulákra írják s szelmalmokra vagy vízimalmok kerekeire ragasztják, hogy ne kelljen a saját nyelvüket és szájukat farsztaniok ezen imaformulák elmorzsolásával.

A hit mindig a „hitelenség” és a „tévhit” részéről talált a legnagyobb ellenállásra és gyűlöletre. A tibeti buddhizmus a „hitelenség” és a „tévhit” keveréke. Mindannak dacára Tibet nyugati részében s az ezzel szomszédos vidéken, mely angol fennhatóság alatt áll, a kereszténységet nem nézik oly ellenséges indulattal.

Ezt a mi Sadhunk is tapasztalhatta. Mikor Tashikanyba, egy 400 kisebb Lama felett rendelkező tekintélyes Lamanak székhelyére érkezett, ott barátságosan fogadták, hajlékot s ennalót adtak neki, sőt felkérték predikálásra is. Nagyszámu hallgatóság, amit maga a Lama hívott össze, figyelt szavaira s elég sokan jelentették ki, hogy szeretnének ehhez az új valláshoz tartozni. Ez a Lama a Krisztust hirdető Sadhunak ajánló-levelet is adott egy, vele egy rangban álló Lamához, aki szintén igen barátságosan fogadta az evangéliom ifjú hirdetőjét. Azt mondta, hogy Sundar nem az első keresztény misszioná-

az áldásos és élvezetes estét s kérjük az Urat adja további áldását is e kicsiny kezdetre.

Erőnköz mértén pedig segítsük mi is ezen áldásos munkát amennyiben felszólítjuk ismerős ifjainkat és leányainkat: Lépjetek be a: »Ker Ifj. Szövetségbe.«

Néhány nappal ez előtt ünnepeltük meg, hála-telt szívvel, az aratási hálaünnepet is. Dolgozzunk, hogy minnél hamarabb eljöhessen a nagy aratási hála ünnep, feun az Ur trónja előtt, ahol nem lesz többé sírás, hanem nagy végnélküli örömmünnep az »Ő« oldalán. Iparkodjunk, hogy mi is ott találtsunk. Urbánné.

Aratási hálaünnep Kaposszekcsőn. Kaposszekcsői gyülekezetünk november 12-én tartotta meg aratási hálaünnepét. A délelőtti istentisztelet keretében úrvacsora is volt, délután pedig a tulajdonképeni ünnepély következett. Ezer az ígéhirdetésen kívül volt szavalat, szóló- és karének. Különösen kedves volt egy vasárnapi-iskolás fiucska szóló-éneke, mely könnyeket csalt a legtöbb résztvevő szemébe. Este evangelizáció volt sok, szép karénekekkel fűszerezve. Ifjúsági énekkarunknak ez alkalommal bőven kijutott a része a munkából. Az aratási hálaadomány, amit a gyülekezet tagjai ez alkalommal a perselybe raktak, felülmúlta várakozásainkat. Egy fejre, a nem önálló és keresetképes családtagokat is számításba véve, átlag 1300 kor. jut az adományokból. Az Ur áldja meg a kicsiny gyülekezet apraját, nagyját.

Aratási hálaünnep Györkönyben. Györkönyi testvéreink okt. 29-én tartották meg aratási hálaünnepüket. Ez alkalommal 9 egyént rendes és 5-öt próba-tagságra vettek fel. Összesen 19000 kor.-t adtak össze aratási hálaáldozatul. Baumann

rius, aki ide feljött. Már évekkel ezelőtt jártak itt keresztényen evangelisták.

Néhány megtérés is fordult elő, de azóta nem történt semmi. Ha mélyebbre hatol az ország belsejébe, számíthat arra, hogy zárt ajtókra talál.

Úgy is volt. Ettől fogva Sundar missziói útja szenvedésteli út volt, veszély és üldözés egymást követték abban, de azért az Ur csodás megoltalmazását is megtapasztalhatta. E tapasztalataiból hadd említsünk e helyen legalább kettőt.

Előbbre hatolva, Rasarban akart predikálni. Az ottani Lama elé vezették s bevádolták, hogy engedély nélkül jött az országra s új tanokat hirdet. Bűnösnek találták s halálra ítélték. Ott két halálnem volt szokásban: vagy belevarrják az elítéltet egy frissen lengyözött ökörbőrbe, amit kitesznek a forró napra, amely aztán összeropantja az áldozatot; vagy pedig beledobják egy használaton kívül helyezett, nehéz vasajtókkal elzárt szikso-kútba.

Sundar Singh utóbbira ítéltetett. Kinyitották a vasajtót s belevetették a tátongó mélységbe. Összevázott jobbkarral esett egy rakás rothadó emberi csontvázra. A vasajtó bezárult feje felett, ő maga pedig ott feküdt tehetetlenül a borzalmas kriptában, kiteve az éhhálal kínjainak. Le is számolt az étellel, lelkét Istennek ajánlotta.

Emil, a gyülekezet predikátora, hála az Urnak, már teljesen felgyógyult. Tudósításában azt írja: „Az Ur nagy dolgot művelt rajtunk”. A györfkönyi gyülekezet november 26-án óhajtja átadni új imaházát a rendeltetésének. Ez alkalommal három napos konferencia is lesz Györfkönyben, melyre már szétküldték a meghívókat. Az ünnepségről már csak a jövő számunkban lesz módunk beszámolni.

A püspöki methodista egyház felvétele a svájci egyházszövetségbe. »Ki gondolta volna, még csak néhány évvel ezelőtt is, hogy azt a methodista egyházat, melyet a többi egyház olyan sokszor szektának tekint s melynek a Svájcban való fellépését betörésnek és az egyházi béke megzavarásának minősítették, hogy azt — a svájci evangéliumi államegyházak családjába, mint teljesjogú tagot fogják felvenni.« Ilyen és ehhez hasonló hangon írnak erről a hallatlan eseményről egyházi lapjaink. Mi azonban bátrak vagyunk más hangot megpendíteni s ezzel az eseménnyel kapcsolatosan a Jak. 4:4b. és Jel. 3:2-ben foglalt komoly intésekre utalni.

Egyedül utazó nők védelme Amerikában. Közismert dolog, hogy mennyi veszélynek vannak kitéve az egyedül utazó nők Amerikában, különösen, ha nem ismerik az angol nyelvet. E veszélyek ellen újabban a keresztyén ifjú nők egyesülete messze kiterjedő és szívetek megindító védelemben részesíti az említett egyéneket. Erről tanuskodik dr. Buchernek tudósítása, melyet a »Der Christliche Apologete« című lapból ideiktatunk.

„Egy württembergi, 19 éves leányka, ki okt. 21-én érkezett hozzánk Cincinnatiába, a »George Washington« nevű amerikai hajónak II. osz-

tályában utazott. Brémában, az ottani prédikátorunkon kívül, ki felkereste őt, senki sem törődött vele. New-Yorkban a leányom várta érkező vendégünket a kikötőben. De nem adták át neki a németországi vendégünket, a kit még a hajón egy hivatalnok egy keresztyén hölgy gondjaiba bízott. Ez a hölgy annak ellenére, hogy mi magunk várakoztunk a vendégünkre, elkísérte őt a hajótól az állomásra, ahhoz a vonathoz, a mely Cincinnatiába ment. Mikor ez a hölgy még a hajón felkereste a vendégünket, már akkor tudta, hogy ki ő és hogy hová utazik. Nevén szólította és a Cincinnatiából kapott leveleit kérte felmutatni. A vonatban meg átadta a kalauznak s arra kérte, hogy részesítse ezt a fiatal leányt különös védelemben, mert nem ismeri az angol nyelvet.

Midőn aztán az a vonat 10 órával később megérkezett Pittsburgh-ban egy nővér jött a kocsiába, a németországi idegent rögtön felismerte, barátságosan a nevére szólította és hogyléte felől érdeklődött. Aztán elbeszélte, hogy New-Yorkból távirati értesítést kapott az ő utazásáról s kijött őt felkeresni, hogy segítségére legyen. Tudomására adta, hogy átszállás nélkül folytathatja útját Cincinnatiába és az új kalauz gondjaira bízta. De addig nála maradt, míg a vonat el nem indult. Cincinnatiában magam, a feleségemmel egyetemben kint voltunk a pályaudvaron, várván az érkező vonatot. A kijáratnál megint egy keresztyén nőegyesületbeli tag várta a vendégünket. Megszólította és egy irodába vezette. Itt alaposan kikérdezte, hogy hová megy, mi a szándéka, aztán a feleségemmel beszélt és csak akkor adta ki vendégünket a gondjaiból, miután már teljes bizonyossága volt a felől, hogy a leányka jó kezekben van. Ezt a keresztyén egyesületbeli nőt is távirati

A harmadik éjjel, mikor imádkozva készült a halálra, feje felett kis neszt hallott. Borzalmas börtönének ajtajában halkán nyikorgott a kulcs s az ajtó kitérült. Aztán, milyen csoda, egy kötel ereszkedik alá Sundarhoz s egy hang csendesen hangzik felé, hogy fogja meg a kötelet. Sundar a még fennmaradt erejével eleget tesz a felszólításnak s érzi, mint emelkedik felfelé. Csakhamar friss levegőt szívhat megint. Valaki kiemelte a korláton át s vigyázva letette a földre. Aztán hallja, mint zárult ismét az ajtó. De szabadítója egyszerre eltűnt.

Sundar Singh nagy nehezen elvánszorgott egy karavánzállóig, ahol mindaddig maradt, míg megint predikálni tudott. Ekkor újra visszatért Rasar városába. Megjelenése óriási izgalmat okozott. A Lama-nak is jelentették, hogy az, akiről azt hitték, hogy rég meghalt, ismét itt van s predikál.

Másodszor is letartóztatták s a Lama ítélőszéke elé vezették. Ott el kellett mondania megmenekülésének történetét. A Lama tajtékzott a dühtől. »Valaki ellopta tőlem a kulcsot« ordította »de jaj annak, akinél megtalálom, azt a halálraítéllettel közös sorsra juttatom«. Erre mindenütt keresik a kulcsot s végre is ott találják a szokott helyén, a Lama kulcsosomójában.

A Lama elhalványodik, félelmében majd megüti a guta, megparancsolja, hogy Sundar Singh

azonnal hagyja el a várost. Sejtette s érezte, hogy Sundar Singh-et egy felsőbb hatalom védte, szabadította meg.

Tibetnek egy másik vad vidékén történt. Sundar Singh be akart jutni egy faluba, de hiába, nem sikerült neki. A lakosok ellenséges indulata miatt egy barlangba húzódott vissza. Mikor beesteledett, látta, hogy a faluból kifelé tart egy bunkósbotokkal s kövekkel felfegyverzett csoport, nyilván abból a célból, hogy őt megtámadja. Nem kételkedett abban, hogy ezek halálra ítélték őt s most jönnek az ítéletet végrehajtani. Sundar Singh Istennek ajánlotta magát. A csoport mindjobban közeledett a barlanghoz, amelyet körül akartak zárni. Egyszerre csak azt látja Sundar, hogy megálltak, hátrálnak s egymással valamiről beszélgetnek. Végre egy néhány ember ködöbánsyira közeledett hozzá s kérdezték: »Mondd, ki az az ember abban a fénylő ruhában, aki melletted áll s a többiek, akik körülvesznek téged?« Sundar Singh azt válaszolta, hogy ő egyedül van, azok azonban azt állítják, hogy a barlang előtt egész csomó fehér ruhás embert látnak. Végre arra kéri őt, hogy ne tegyen nekik semmi rosszat s jöjjön velük be a faluba. Sundar Singh velük megy, hirdeti nekik az evangéliumot, melyet most már nyílt fülekkel és szívekkel fogadtak a figyelmes hallgatók.

hid. 1917 (Folyt. köv.)

úton értesítették a vendégünk érkezéséről, ruházataról, csomagjainak alakjáról, minőségéről, úgy hogy rögtön felismerhette, mikor feltűnt a kijáró tömegben."

Oh, szeretett magyar hazám és népem, mikor leszel te, a keresztyén szeretet teremtette ilyen jóindulatu gondoskodásnak és önkéntes segítségnek magas erkölcsi fokán. Ilyen tudósítások olvasásánál szégyenpir futja el arcomat, ha arra gondolok, hogy mi még a vonatból kiszálló nőknek a csomagot a polcra leemelni, vagy a kocsi-ból kiadni is röstelkedünk s szinte szégyennek tartjuk, hogy valakinek, aki idegen nyelven szólít meg, feleletet adjunk. Ha nem így volna, akkor a hazánkat felkereső külföldi utazók nem panaszkodnának annyit, a magyar embernek az idegen nyelvvel szemben tanúsított feltűnő udvariatlansága és gorombasága miatt. Ez a panasz nemcsak a rendőreinkre, vasuti és villanyos kalauzainkra vonatkozik, kikkel az idegen országbelieknek legelőször és legtöbbször van dolguk, hanem tanulhatunk belőle mindnyájan.

Sadhu Sundar Singh ez év elején, Svájc-ból — Svédországba való útjában — március végétől április közepéig Németországban időzött. Lipcsében, Berlinben, Halleban, Bremában, Hamburgban és Kielben ezekre menő hallgatóság előtt beszélt. Felmerült a terv, hogy felkérjük, nem jöhetne-e el egy közel jövőben történő másik európai útja alkalmával hozzánk Magyarországra is. Sokan eddig még nem hallottak róla. De olvasóink tudják már, hogy ki ő. Lapunkban csodálatos élettörténetének egy részét leközöltük eddig. — Azonban a közléseket most már nem folytatjuk, mert Sadhu Sundar Singh élettörténete könyv alakban meg fog jelenni a Keresztyén Könyvesház kiadóhivatalában a karácsonyi könyvpiacra. A könyv épen még egyszer annyit tartalmaz Sundar Singh életéből, mint a mennyit eddig leközöltünk lapunkban. Siessen tehát mindenki megszerezni ezt a könyvet, a ki meg szeretné ismerni Sundar Singh csodálatos élettörténetét. A könyv füzve mintegy 60 koronába fog kerülni. Előjegyzéseket, megrendeléseket már most elfogad a Keresztyén Könyvesház: Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

VASÁRNAPI ISKOLA

Octavia.

— Angolból. —

Octavia arca barna volt; ugyanolyan színű volt a keze és lába is, lévén Octavia egy kicsiny mexikói leányka.

Köznapokon mosóruhácskákban járt s szalagot kötött a hajába. Barna lábai csupaszok voltak. De vasárnap cipőt viselt, fehér harisnyával s ugyancsak fehér volt a ruhája is. Mindig tiszta és rendez volt, mert keresztyén volt.

Octavia nagyon szeretett a vasárnapi isko-

lába járni és sok-sok bibliai verset tudott könyv nélkül. De nagyon szeretett énekelni is.

Egy dolog azonban zavarba hozta őt. Mr. Lopez, a lelkésze igen sokszor beszélt a hű sáfárkodásról. S bármennyire figyelt az előadásra még sem tudta megérteni. Ma dr. Warren-t a kerületi szuperintendenst várták, tehát elhatározta magában, hogy megkérdezi magát dr. Warren-t, mi az a sáfárkodás?

A templomon kívül várt rá s amidőn meglátta a sarkon befordulni, azonnal hozzárohant. Minden köszönés nélkül — túlságos hosszú lett volna »jó napot« mondani — megszólította e szavakkal: »Kérem szépen, dr. Warren ur, mondja meg nekem mi az hű sáfárkodás lenni?«

Dr. Warren gondolkozott egy darabig s aztán így felelt: »A legközelebbi alkalommal, ha újból eljövök, többet mondok róla. Ma adok neked egy 20 centavot, ez az én pénzem, de azért adom neked, hogy jól használd fel számomra.«

Octavia még nagyobb zavarba jött s nem tudta elgondolni, hogyan használhat fel okosan pénzt egy kis leányka.

Bátyja azt mondta: »Ha te fiú volnál, akkor az utasok cipőit tisztíthatnád az államáson.«

Octavia gondolkodott egy percig aztán azt válaszolta: »En megteszem ezt. Egy leány épen olyan jól tisztíthat cipőt mint egy fiú.«

Édes anyja először megtagadja ezt, de aztán így határozott: »Ha Ralph elkísér minden alkalommal, akkor próbáld meg.«

Az első héten Octavia épen eleget keresett, hogy visszafizesse a 20 centavot, amelyet kefére és cipőkenőre költött. A következő héten már ügyesebb volt és négy hét leteltével 65 centavo-ja volt a 20 on kívül.

Midőn dr. Warren ismét eljött, a kis leány felkereste őt s elbeszélte neki a cipőtisztítás egész történetét és 85 centavot nyújtott át neki.

Dr. Warren visszaadott 50 centavot, de Octavia nem fogadta el. »De Warren dr. ur, mondá — ez az ön pénze?«

»Igaz«, — felelé — »ez az enyém, de én neked adom. Te jól sáfárkodtál, mert okosanhasználtad fel s mert visszaadtad nekem a pénzt. Midőn én azt neked átadtam, tied volt tehetted vele amit akartál. De, hogy vissza akartad adni nekem, megmutattad, hogy kitaláltad mit jelent az hű sáfárnak lenni.«

»Szeretném, ha e pénz egy részét megtartanád és folytatnád a pénz jó felhasználását. A 15 centavot, melyet kaptam a gyülekezetnek fogjuk adni; mert épen ahogy te sáfárja voltál az én pénzemnek, úgy én lsten pénzenek vagyok a sáfárja. Ő nekem adta, hogy jól használjam fel, mint ahogy én neked adtam a 20 centavot. Természetesen én azért kaptam, hogy élelmiszert, ruhát és egyéb dolgot vásároljak rajta s épen úgy sáfárkodjam vele, mint ha az én pénzem volna. De Ő elvárja, hogy minden Dollárból melyet keresek, részt adjak neki. Az Ő munkája pedig az, hogy minden embert Jézus Krisztushoz vezessünk.«

S. Olga.

NYILT-TÉR.

Frankfurt a./k. 1922. november 1-én.

Szeretett Testvéreim az Úrban!

Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak akik általa gyakoroltatnak. (Zsid. 12. 11.)

Figyelemmel arra, hogy az Úr gazdag kegyelme által nehéz betegségemből felépültem, kényszerítve éreztem magamat arra, hogy az én örömeimet veletek is megosszam. Azt hiszem, ti mindnyájan tudjátok, hogy én az Úr akaratából szeptember hó 3-án tifusz betegségbe estem és nehéz sötét napokon mentem keresztül. Eleinte nehéz volt megértenem miért helyezett engem az Úr betegágyba, mikor nekem oly fontos tanórákon kellett volna résztvennem. De az Úr erőt adott belenyugodni sorsomba és én türelemmel viseltem betegségemet. Betegségem lefolyását nem vagyok képes nektek levélben megírni, mert egy kis füzetet tudnék arról megírni; mindazonáltal mindent nem akarok elhallgatni, különösen azt nem, hogy a szeretetnek Atyja ma is meg hallgatja az imákat és csodákat művel. És nagy fájdalmaim dacára is kénytelen vagyok hálás szívvel leborúlni az én mennyei Atyám előtt és köszönetet mondani neki azért, hogy Ő engem betegágyba fektet a mit soha sem fogok megbánni, mert nemcsak nekem, hanem másoknak is áldására vált. Pál ap. a Római levélben írott ama szavai: „Tudjuk pedig, hogy azoknak akik Istent szeretik minden javukra van”, teljesen megvalósultak az én életemben, mert betegségem oly lelki áldásomra vált, hogy azt le nem írhatom.

Mikor IX. hó 3-án az iskoláév megnyitáskor nagyfejfájást kaptam, azonnal sejtettem, hogy én nehéz beteg leszek. 3 napig a missziói-iskolában feküdtem 38-39-es láz mellett. Az a különös, hogy e 3 nap alatt folyton a halálra gondoltam, sokszor szerettem volna szabadulni e gondolatától, de nem voltam képes arra. A 3-ik napon, mielőtt a kórházba vittek volna, egyszerre bizonyosságot nyertem az Úrtól: „Nagy betegségen kell keresztül menned, de nem fogsz meghalni, mert még nagy feladat vár tereád”. — Még az nap este kivitt engem a városi mentőautó a kórházba, mely egyuttal a mi egyházunk diakonissza-intézeté és itt az orvosok tifuszbetegnek ítélték, azért legott elkülönítettek. Ezek után különösen 3 hétig nehéz órákat kellett átszenvednem. A láz állandóan 40 fokon felül állott és napról-napra gyengültem, a 3-ik hétben már oly gyenge voltam, hogy úgy az orvos, mint az ápoló-nővérek reményüket vesztették életben maradásom felől. Én eszméletlenül feküdtem és 2-szer volt szív gyengeségem, ami egész kritikus pillanatokot jelentett; ha ez harmadszor is bekövetkezett volna, az halált jelentett volna. Én nagy örömmel költözökdttem volna, el a földről, de az Úr nem akarta és azért mondhatom, hogy a legnehezebb napokban sem gondoltam a halálra, mindig erős meggyőződésemmel volt a felől, hogy nem fogok

meghalni. Mikor pedig legreménytelenebbnek látszott a helyzet, IX. hó 23-án szombaton a nővérek telefonon kérték dr. Melle igazgató urat, hogy jöjjön el vasárnap reggel még mielőtt meghalnék Úrvacsorát adni, akkor jött csodálatosmódra az enyhülés. Mert míg a lázam 23-án egy cseppet sem engedett, addig 24-én még mielőtt az igazgató úr megjött volna 36,8-ra vágjis normális fokra szállt vissza.

Én mindezekből csak arra akarok rámutatni, hogy az Úr az Ő szeretete által még ma is művel csodákat és a könyörgésekre alkalmas időben feleletet ad. Az én betegségem hirtelen enyhülése sem volt egyéb, mint könyörgések meghallgatása; én ugyan imádkozni nem tudtam, de annál jobban éreztem, hogy mások imádkoznak értem. Még soha életemben nem éreztem úgy az imának hatalmát, mint itt a betegágyon. Hálát adok az Úrnak, hogy sokaknak szívét indította arra, hogy érettem könyörögjenek. A missziói-iskolában állandóan könyörögtek értem a testvérek és külön imárákat tartottak érdekemben, egyesek állítása szerint még a missziói iskolában senkiért sem imádkoztak annyit, mint énértem. A diakonissza nővérek szintén könyörögtek az Úrhoz, némelyek közülök erős hittel tusakodott az Úrral életbenmaradásom miatt. Szeretett édesanyám is közölte velem, hogy sokat könyörögtek értem a Ny-házi testvérek és sokan, akikről talán sejtelmem sincs, hogy gondoltak reám, a mit majd az Úrnak igaz napja fog napvilágra hozni. E könyörgések meghallgatása, alkalmas időben jött, még pedig akkor, mikor minden elveszettnek látszott; ez mind azért történt, mert az Úr meg akarta mutatni az Ő hatalmát, hogy Ő ma is csodákat művel. Én jól tudom azt kedves Testvéreim, hogy sokan az én életbenmaradásom felől való reményüket elvesztették, dacára annak, hogy könyörögtek is értem. És miért volt ez? Miért csüggedünk el olyan hamar? A mi hitéletünkben való tökéletlenségünk miatt. Mi nagyon hamar elfelejtkezünk a mi Megváltónknak, az Úr Jézus Krisztusnak ama gyönyörű és Őt szaván fogható ígéretéről (Mát. 18:19.) „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaratot lesznek a földön bármely dolog felől, a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám”. — Szeretteim, vegyétek emlékezetetekbe, éltetek minden napjaiban azt, hogy: Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-e valamit, hogy azt ne teljesitené? (IV. Móz. 23:19.)

E nehéz napok után, vágjis IX. 24-től kezdve napról-napra jobban éreztem magam, idővel kezdtem az Úr ígését is olvasni és mondhatom, hogy az az öt hét, melyet állapotom javulása után, ott a csöndességben töltöttem, elkülönítve a világtól, de nem az Istentől, kimondhatatlan áldásomra szolgált. Nem akarok dicsekedni, de hátával van telve a szívem az Úr iránt, aki az Ő közelségét még soha sem érezte velem úgy, mint ott. Lelki-teszt tapasztalatokat szereztem és sokkal többet tanultam, mintha kint a szemináriumban lettem volna. Igaz, nem görögöt, sem filozófiát, de annál sokkal becsesebb benső lelki igazság-

6.

úto
zat
hoj
törko
ily
git
olv
go
ne
bó
tai
m
a
kc
ny
sá
a
ve
le
tab
v
L
b
e
n
e
S
ti
é
F
n
a
t
l
c
z
s
r

kat, a melyekre sokszor, vagyis jobban mondva mindig nagyobb szükségünk van, mint külső tudományra. — Betegségemnek másodsor meg volt az a haszna, hogy megismertem a diakonissza nővérek nehéz, de áldásos munkáját. Az Úr itt is úgy vezetett, hogy tulajdonképen hat nővér ápolásában részesültem, ez által annál nagyobb alkalmam volt megismerni azt az áldásos munkát, a mit a betegek végezhetnek. A beteg érzi meg legjobban az őt ápoló nővér szeretetét. Én is habár eszméletlenül feküdtem és senki idegent meg nem ismertem, még a misszió-iskola növendékeit sem, az ápoló nővér minden munkáját figyelemmel kísértem s éreztem, hogy mily lélekkel végzi kötelességét: „Az Úrért-e vagy emberekért.” — Mindezekből láttam, hogy milyen nagy a felelőssége egy diakonisszának, különösen itt, ahol az Úr naponként új és új betegeket küld. Betegeket, kik még nem ismerik az Ő kegyelmét és kikkel itt akarja azt az ápolónővér szeretet által megismertetni. Mert a tiszta és lelkiismeretből való szeretet áthatja még az istentelen szívét is, különösen ha betegágyon szenved. Én saját tapasztalataimból bizonyíthatom, hogy a legnagyobb hitetlenre sem marad hatás nélkül, ha a nővér hűséggel és szeretettel végzi hivatását. Ez által nem azt akarom mondani, valahány beteg van annak mindnek meg kell térni, maga az Úr Jézus mondja fanitványainak, (Márk. 16: 15—16.): „Elmenvén a széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen elkárhozik. Tehát az már a beteg ügye, hogy elfogadjá-e a kegyelmet, vagy nem. Amia szeretett nővéreimet, kik diakonissza pályára készülnek, szeretném ez által figyelmeztetni, hogy mielőtt ide jönnének adják át magukat teljesen az Úrnak; megszentelve és magát feláldozó szeretetnek lelkével induljanak útra az intézetbe. Ne jöjjen ide egy se azzal a céllal, hogy majd itt fog jobban megtérni és megszentelődni, mert nagyon csalódnak. Ép ma beszélt nekem az ápolónővérem, hogy egy nővér, ki már harmadik éve itt van a napokban kijelentette előtte: hogy ő nem hisz se Istennek, sem embernek. Ilyen esetek nem egyszer fordulnak elő, én az okát csakis a nem elhívásban találom, egy diakonisszának okvetlen kell, hogy legyen, az Úrtól való elhívása, ha az hiányzik, nagyon boldogtalan lesz. Egy diakonissza nagy felelősséget vesz magára az Úr előtt, mert az Úr órállóul állítja őt a betegekhez és ezen feladatot nem képes egy arra hivatlan nővér teljesíteni. (Keressék fel: Ezekiel 3: 16—21., 33: 1—9., Ap csel. 20: 25—27.)

Mielőtt végeznék soraimmal, még egyet nem akarok figyelemen kívül hagyni, a mi szintén az én örömöm beteljesülésére és hitéletem megerősítésére szolgált. Tudniillik mikor odahaza elhívást kaptam az Úrtól az Ő szolgálatába, számtalan akadály gördült utamba, hogy ez elhívásnak eleget ne tegyek. Ez akadályokkal szemben az Úr Jézusnak a Márk ev. 10: 29—30. mondott ígéréteiből új erőt és hitet merítettem. Az Úr pedig teljesen hű volt ígérétehez, különösen most az

én nehéz napjaimban. Én itt száz meg százannyi szülőt, fivért es nővért találtam, oly hajlékot és ápolást, melyben odahaza soha sem részesültem volna. Az Úr gondot viselt rólam, habár szerető édes anyámtól elszakítva voltam a távolság által. Az Úr legnehezebb napjaimban egy igazi anyai szereffettel bíró nővér ápolásában részesített és ez által sokkal könnyebben viseltem fájdalmaimat. El nem felejtetem azon nővér tiszta lelkiismeretből való szeretetét irántam.

Hála és dicsőség az én mennyei Atyámnak minden Ő jótéteményiért. Köszönetet mondok nektek is Szeretteim a kik nehéz napjaimban gondolatok reám; emlékeztetek meg rólam imáitokban ez után is, hogy az Úr szenteljen és töltsön meg mennyei bölcseséggel, amely először is tiszta, azután békeszerető, engedelmes, irgalmasággal és jó gyümölcsökkel teljes. — Az Úr pedig, ki az irgalmasságnak Atyja majd megfizet nektek az igazak feltámadásakor. És az Úr föltsön be titeket a békeségnek és szeretetnek lelkével. Szives üdvözetemet küldöm mindnyájatoknak. Gondoljatok reám — én imádkozom értetek. Ezzel maradok szerető testvéretek az Urban:

Márkus József.

KÖNYVISMERTETÉS.

MAGYAR KERESZTYÉNEK NAPTÁRA 1923. Kiadja: a Bethánia-egylet, Budapest. Református és evangélikus hívők számára készült szép elmelkedésekkel és olvasmányokkal.

BETHLEN NAPTÁR 1923. A Bethlen Gábor irodalmi és nyomdai R.-T. kiadása. Budapest. VIII. Nap-utca 13. szám. Ára 120 Kor. A református egyház életébe vágó és közérdekű, valamint szórakoztató közleményeket tartalmaz.

A NÉGY ÉVSZAK, Keresztyén Népnaptár 1923. közönséges évre. Kiadja: a Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége. Budapest, VII., Hársfa-utca 33. Ébresztő és építő, szép cikkeket tartalmaz, különböző képekkel. Igazi népnaptár. Melegén ajánljuk.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” K. f. Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Olvasóink figyelmét felhívjuk könyvkereskedésünkben: a «KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ»-ban Budapest, VI., Felső-Erdősor 5. szám alatt raktáron levő, különböző kivitelű dolgainkra: bibliák, újtestamentumok, fali mondások, bibliamondásos levélpapíros, levelezőlapok, vasárnapi iskolai képecskék, könyvjelzők stb. — a legnagyobb választékban — kaphatók.

Kiadásunkban jelent meg: Dr. Kriege O.: A Methodizmus Története - füzve 160, kötve 180 K
Bunyan: A zarándokok útja, képekkel - füzve 285, kötve 495 K. R. Gy.: Stanley Montagne, a híres színész élete és megtérése 15 K. — Minden más kiadvány is kapható könyvkereskedésünkben.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1 ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 96— K
FÉLÉVRE 48— K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Megváltónk szegénysége: a mi gazdagságunk.

„Ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”
II. Kor. 8 : 9.

Dicsérjük azt a cselekedetet, ha egy magasállású egyén lehajol az alantasakhoz és szegényekhez. Amikor pl. értesülünk arról, hogy Szent Erzsébet a Wartburgban egy beteg koldust a saját tiszta, fehér ágáiba fektetett és úgy ápolta, mintha maga az Ur Jézus lett volna, úgy az ilyen önmegtágadó cselekedet csodálkozást vált ki belőlünk. De bármennyire is szép és csodálnivaló az ilyen cselekedet, össze sem hasonlítható azzal a megalázkodással és lehajlással, mellyel Istennek Fia, a mennyei dicsőségből és boldogságból jött le a mi nyomoruságunkba és szegénységünkbe. Igen, szegénnyé lett; mint gyenge gyermek születik és istállóban, rozoga jászolban fekszik. Míelőtt aztán később, bemutatta őt Mária a templomban, a szegények áldozatát hozza, a két gerlicében. Az ácsműhelyben, alacsonyrandú munka mellett nő fel a gyermek Jézus és szegényes viszonyok közt erősödik meg férfivá. Nyilvános tanítói munkájának megkezdése után, gyalogosan járja végig az országot, nem szerez tulajdont, vagy vagyont, hanem bevallja: „A rókáknak van barlangjuk, az égi madaraknak vagyon fészkek, de az ember fiának nincs, fejét hová lehajtania.” Szegényen, félreismerten, megvetetten halad a pályáján, mely a szenvedésekbe és a halálba vezet. Micsoda elszegényedés, micsoda megsemmisülés!

És kiért hoz ilyen áldozatot? Erre a kérdésre alapigénc így felel: „Érettetek!” „Hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok!”

Hányan is voltak mindjárt akkor az első időkben, kik általa gazdagokká és örvendezőkkel lettek! Először is Mária, miután az isteni ígéretnek beteljesedését az ölében tartotta, azután a pásztorok, kik a betlehemi mezőkön legeltették juhait, az agg Simeon és a jámbor Anna, a napkeleti bölcsék, akik hit által királyukat ismerik fel abban a kis gyermekben és imádják őt! És mily gazdagoknak érzik magukat később a tanítványok, hogy Jézussal közösségben lehetnek! „Hová mennénk Uram? Örök életnek beszéde

van tenálad!” „Az ő teljességéből veszünk kegyelmet kegyelem, után!” „Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít!” „Mint semmi nélkül valók és mindennel bírók” — így hangzik az apostoloknak biztos és örömteljes bizonyosságtétele.

De még ma is, mindnyájunknak szól ez az ige: „Hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” Sokan közülünk, ha nem is saját magukon —, de mégis mások bajában való részvételtől megtapasztalták, hogy mennyire lesújtathja a szívet és megnehezítheti az életet a földijavakban való szegénység. Mások meg azért szegények, mert egyedül, elhagyottan állanak itt a világban, szegények barátokban, szegények szeretetben, szegények tán még egészségben és testi-lelki erőben is. De, ha nálad mind ezek az esetek nem fordulnának is elő, nem éreznél mégis hiányt valamiben? Hiányt belső erőben, türelemben, szelidségben, jó-zivűségben, békülékenységben; egy szóval: szeretetben? S nem bánt sokszor bennünket a hitben —, a komoly imádságban, a munkakedvben való szegénységünk? De halljátok csak a boldogító karácsonyi üzenetet: Legyetek ti gazdagokká! A jászolban fekvő kis gyermek azért jött a világra, hogy gazdagokká, boldogokká tegyen benneteket! Azért lett a mi atyánkfivá, hogy ne érezzük magunkat többé elhagyottaknak, megnevezetteknek, hanem vigasztalódjunk az ígérettel: „hogyne adna Ő mindent általa nekünk?” hisz azért lett életében szegénnyé, hogy megmutassa nekünk az utat, a melyen erőt, örömet, türelmet, szeretetet, hitet kereshetünk és találhatunk. A végből maradt szegény mindhalálig, még pedig a keresztfának haláláig, hogy elvegye bűneinket, bajainkat és meggazdagítson békességben és Szentlélek által való örömben, valamint Isten kegyelmében. A Megváltó szegénysége a mi gazdagságunk! Oh, kedves lélek, a ki eddig tán olyan sokat panaszkodtál és keseregtél a miatt, hogy sz emberek bántalmaztak, félreismertek, megvetettek, üldöztek téged —; a ki sóhajtoztál erőtlenségekben, nyomoruságokban és szorongatgatásokban, a ki nem akarták eddig az utolsó és megvetettek közé tartozni: szégyeld magad, a Te Királyod és Urad előtt, a ki gazdag lévén, szegénnyé lett! Ő dicső és kedves volt az Atya előtt s mégis kész volt szegénnyé, megvetetté lenni értünk. Mi pedig, kik természetünkönél fogva üresek, meztelenek, szegények és nyomorultak vagyunk és bűneinkben meg nem

állhatunk az Atya előtt, mi szégyelnénk járni azt az utat, melyen a mi Megváltónk járt előttünk?! Hisz a világ részéről való megvetettségünk, gyalázatunk, szegénységünk hozzátartozik az Ur előtt való dicsőségünkhöz. Pál apostol ebben a dicsőségben gyönyörködött. Mert ő azt mondja: „Gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért, mert a mikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős”. És te restelnéd ezt a dicsőséget, ezt az erőt? Oh ne felejtse el a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett életünk, hogy az Ő szegénysége által mi meggazdagodjunk!

Meghívó,

az 1923. év január 28–30-ig Kaposzsekcsőn, a püspöki methodista egyház imatermében tartandó

Bibliai Konferenciára.

Tárgy: *A keresztyén ember visszapillantása és előretétele Fil. III. alapján.*

Jan. 28. Vasárnap.

- D. e. 8–9. Imaóra.
 D. e. 1/2 10–11. Istentisztelet.
 Prédikálni fog: Funk Márton szuperintendens. *A keresztyén öröme és bizonyossága.* Fil. 3: 1.
 D. u. 2 órakor. Wallrabenstein Jakab nyíregyházi prédikátor: *Test szerinti bizakodás.* Fil. 3: 2–8.
 Este 1/2 7 órakor. Funk Márton: *A cél felé.* Fil. 3: 9–14.

Jan. 29. Hétfő.

- D. e. 8–9. Imaóra.
 D. e. 1/2 10 órakor. Lehmann János ráckozári prédikátor: *Buzdítás és intés.* Fil. 3: 15–19.
 D. u. 2 órakor. Dr. Szalós Artur budapesti prédikátor: *Küzdelmek és nehézségek a Krisztus szolgálatában.* II. Kor. 11. alapján.
 Este 1/2 7 órakor. Baumann Emil györkönyi prédikátor: *Evangelizáció.*

Jan. 30. Kedd.

- D. e. 8–9. Imaóra.
 D. e. 1/2 10 órakor. Laub János bikali prédikátor: *A Krisztusban való megdicsőülés.* — Fil. 3: 20–21.
 D. u. 2 órakor. Marquard Ede budapesti prédikátor: *Pál apostol, mint misszionárius.* II. Kor. 11. alapján.
 Este 1/2 7 órakor. Laub János: *Evangelizáció.*

Mindenkit szívesen látunk!

Két izraelita igazi karácsonya.

A „Der ewig reiche Gott“ című gyűjteményből közöljük ezt az igazi történetet.

A 18. században élt Burgmann lelkész, ki egy alkalommal, midőn zsidómissziói útjában Londonba érkezett, az ottani német lutheránus gyülekezet lelkésze helyett éppen karácsony ünnepén prédikált a Savoy-templomban. Textusa és tárgya ez a bibliamondás volt: „Ma született néktek a Megtartó!”

Mialatt ennek a karácsonyi igének vigaszteljes tartalmát fejtegette, észrevette, hogy egy zsidóember a belső templomajtó mögött szerényen meghúzódva hallgatódzik. Erre hangsúlyozva szólt hozzá: „És teneked is, Ábrahám fia, a ki távol állasz, teneked is ma született a Megváltó!”

Mintegy két évvel utóbb, midőn Burgmann már Essenben, az akkori birodalmi városban volt lelkész, egy reggel idegent jelentettek be nála. Az illető egy jóltozkodott zsidó ifjú volt Amsterdamból. Arra a kérdésre, hogy mi járatban van, mély megindulással és őszinte nyíltsággal a következő esetet be zélte el: „Nem régen halt meg édesapám. Midőn érezte, hogy közeledik a vége, magához hívatott s azt mondta, hogy az utolsó előtti karácsony ünnepén Londonban egy fiatal német prédikátort hallott beszélni, kinek szavai és különösképen hozzá intézett ome egyenes biztatása: „Neked is, Ábrahám fia, ma született a Megváltó!” — arról győzték meg őt, hogy a názáreti Jézus a megígért Messiás. A Benne való hit által megtalálta lelke nyugalmát és a Krisztus által való üdvösség bizonyosságában hal meg. Arra kért, hogy mint engedelmes fia fogadjam meg tanácsát és hagyjam el a hitelenség útját, hogy hódoljak meg ennek a Megváltónak, mert akkor itt is, ott is jó dolgom lesz. Ezek a szavak sokáig nyugtalanítottak. Néhány hétig ebben a nyugtalanágban kinlódtam. Egy éjszaka aztán álomban egy hang észrevehetően így szólt hozzám: „Menj el Essenbe Burgmann lelkészhez, majd ő meg mutatja neked az üdvösség útját; — és annak, hogy ez valóban igaz, az lesz a jele, hogy ott ta álsz még majd egy előtéd ismeretlen izraelita atyafit, kit a tieddel azonos lelkűség vitt oda.”

Amíg az ifjú el beszélté ügyét és imigyon kitárta szívét, tényleg egy másik idegent jelentettek be. Burgmann egy másik szobába vezeteti és átmege hozzá. Az illető egy gazdag hamburgi ifjú, ki elmondja a lelkésznek, hogy a törvény teljesítésében hiába keresett békét a lelke számára. Isten álomban jelentette ki neki, hogy jöjjön ide, hogy megtudja, vajjon mit kell tennie annak érdekében, hogy üdvözöljön.

Burgmann, Istennek csodálatos, kegyelmes vezetése felett érzett imádatában egymás elé vezeteti a két ifjút, térdeire borúl velök, kifejti előttük az Irást és hirdeti nekik Jézust, mint a ki az út, az igazság s az élet. A két ifjú örömmel fogadta az Igét s néhány nap múlva boldogan távozott.

KÜLÖNFÉLÉK.

Halottak napja Nyíregyházán. November 1-én kimentünk mi is 10,000 rőpirattal felszerelve a temetőkhöz. Egy sírhalom köré csoportosulva, örökéletéről szóló éneket énekeltünk. Majd egy alkalmi karének után, igehirdetés következett, amely a halál feletti diadalra, az örök életre s a feltámadásra mutatott. Ezután ismét karének, utána ima s közös Miatyánk következett s köz-énekekkel fejeztük be misszionkat. Azaz még nem fejeztük be, mert akkor osztogattuk ezer meg ezer számra „Csak egy lépés” című rőpiratunkat a temetőt felkeresők közt. Három temetőben osztogattuk iratainkat s láttuk, hogy szívesen fogadták. Reméljük, hogy azok, akik hallották bizonyosságtevésünket s olvasták rőpiratunkat, tán megállnak egy pillanatra s gondolkoznak a halottak s olvasottak felett s lelkük talán kiemelkedik a mindennapi élet forgatagából s azt mondja: Atyám, tied akarok lenni! Fogadj be engem s az enyéimet az örök életbe! W. J.

Imaházzszenntelés Győrkönyben. Nov. 26-án adták át a győrkönyi testvéreink új imaházunkat rendeltetésének. A felszentelést Funk Márton szuperintendens végezte a prédikátorok segítségével. A mintegy 150–200 egyént befogadni képes terem ez alkalommal zsúfolásig töltötték meg a győrkönyiek és a közelből távolból egybesereglett vendégek. Ezek között voltak budapestiek, nyíregyházaiak. Voltak az'án résztvevők Dombóvárról, Kaposszekesőről, Nagyszékelyből, Tolnárról. A felszentelési ünnepélyvel kapcsolatban három napos konferenciát tartottunk Győrkönyben, mely alkalommal az I. Kor. levél 13. fejezetét tárgyaltuk. Minden este evangelizáció volt és többen jelentették ki abbéli szándékukat, hogy követni akarják az Urat. Győrkönyi imaházunk és a vele kapcsolatos 3 szobás prédikátor laká unk, egy ottani, nem hozzánk tartozó úriember szavai szerint: valóságos diszét képezi a falúnak. Az Ur áldása nyugodjék az ottani testvéreken és az Ur dicsőségére végzendő munkájukon.

Gyülekezeti helyiség megnyitása Kaposváron. Kaposvári új házunkban december 5-én szép ünnepség keretében nyitottunk meg egy kis imatermet, melyet két szobából nyertünk az által, hogy a közfalát kivettük. Ez a helyiség is zsúfolásig telt meg a megnyitási ünnepélyre, melyen Funk szuperintendensnek beszédén kívül az ottani ifjúságnak kedves szereplése ragadta meg a lelkeket. Sokan szavaltak. Volt szólóének, duett és zeneszám is. Különösej kedves volt három testvérnek zenekíséretes éneke és egy ifjúnak biznyságtétele. Az Ur áldása nyugodjék a kaposvári munkán, melynek intenzivebb végezhetése céljából, Anka György, a dombóvári körzet prédikátora mellé, segédmunkásként beosztott testvérünk is megváltoztatta már a lakhelyét, amennyiben Kaposszekesőről átköltözött Kaposvárra.

Egyházi látogatás. Funk Márton szuperintendens a győrkönyi konferencia után meglátogatta a nagyszékelyi gyülekezetet, a honnan dec 2-án érkezett a dombóvári körzetbe. Dec. 3-án d. e. Kaposszekesőn prédikált, este pedig Dombóváron. Dec. 4-én, hétfőn meglátogatta a bikali ker. gyülekezetet, a melyben az esti összejövetelre Ráczkozáról is megjelent néhány testvér. Kedden Kaposvárra utazott Funk testvér, szerdán pedig Alsóbaranyába, a honnan csütörtökön tért vissza ismét Budapestre, hogy néhány napi pihenés után Győrbe és Sopronba látogasson el.

Ünnepély Kaposszekesőn. Szép ünnepély volt Kaposszekesőn dec. 3-án Funk szuperintendens látogatása alkalmából. Ez alkalomra ellátogatott Kaposszekesőre a bikali keresztyén gyülekezet ifjúsági énekkara is mely a kaposszekesői ifjúsági énekkarral versenyzett az Ur diosérében. A szebbnél-szebb énekek, melyeket majd a bikali, majd a kaposszekesői kar énekelt, majd mindkettő együttesen különösen a látogatóinkat gyönyörködtették. Ezek közül modta az egyik „Ilyet én még életemben nem hallottam!” Egy másik pedig így szólt egyik testvérünkhöz: „A ti mostani vetésteke tán csak még majd tíz év múlva lesz aratás, de az biztos, hogy ez el nem marad, ha ti hitek és kitartóak lesztek.”

Alkoholkérdés a nemzetgyűlésben. December 5-én, Saly képviselő szöbáhozta a nemzetgyűlésben az alkoholkérdést. Filippikát tartott az állam alkohol politikája ellen, az alkohol-fogyasztás korlátozását kívánta és indítványozta a szesztilalmat legalább vasár- és ünnepnapokra vonatkozólag. Végre van már nekünk is olyan képviselőnk, kinek van elég bátorsága e fontos kérdésben sürgetni a legszükségesebb teendőket!

Az allianc-imahétnek, melyet az egész világ evangéliumi keresztyénei felekezeteiken felül álló egységüknek kifejezésére tartanak meg, 1923. évi programját a következőkép tüzte ki az „Evangelical Alliance”: Jan. 7. (vasárnap) prédikáció-tárgyak: II. Móz. 33: 15, Ézs. 60: 1, Ján. 15: 16, Jel. 21: 5, Január 8. Hálaadás és megalázkodás. Zsolt. 40., Máté 17: 1–21, II. Kor. 4. Január 9. Az általános egyház, mely egy test s melynek feje Krisztus. Ézs. 42: 1–12, Luk. 22: 17–30, I. Kor. 13, Ef. 4: 1–16, Január 10. A népek és felsőbbsegeik. Zsolt. 33, Zsolt. 72, Zak. 2, 1–5, Ef. 2: 13–22, Január 11. Külmiszió. Ézs. 35, Csel. 4: 5–12, Róm. 10: 11–21, Január 12. Család, iskolák, ifjúság. Máté 19: 13–22, Péld. 3: 1–17, Zsolt. 119: 9–16, 33–40, Január 13. Belmisszió és zsidómisszió. Ézs. 60: 1–5, 18–22, Ján. 15: 1–17, Ef. 3: 14–21, I. Kor. 1: 18–31.

Ströter professor hazamenetele. Ströter professor utolsó napjairól hátramaradt özvegye tudósít egy levélben, melyből a következőket közöljük: . . . »Mikor felmondták veséi azt a szolgálatot, hogy kisajáltsák a mérges anyagokat és az orvosnak kevés reménye volt a felgyógyulásra vonatkozólag akkor így szólt hozzánk: »Kérlek ne tartóztassatok fel és ne imádkozzatok többé a meggyógyulásomért: én haza vágyom s ha jön az Úr Jézus, én vele megyek. Minden jól van, amit az Úr végez, Ő nem követ el hibát soha.« Aztán azt kérdezte férjem az orvostól: »Mondja meg kérem, mikor mehetek haza?« Az orvost ez a kérdés egészen megindította s könnyes szemekkel mondta a leányomnak: »Ilyesmit még eddig egy paciensem sem kérdezett tőlem, a tanár úr nem fél a haláltól.«

Egy napon így szólt a leányunkhoz: »Kérlek hozzá ide papírost és tintát. Magam szeretném megfogalmazni a gyászjelentésemet, aztán épen ilyen szövegezéssel nyomassátok ki, de gyászkeret nélkül.« Aztán ezeket a sorokat írta le: »Tetszett ami Istenünknek . . . én, hosszú, majd nem teljesen fájdalom nélküli betegség után, a szeretett férjet, atyánkat, nagyatyánkat, ipunkat és testvérünket

Ströter Ernő tanárt, koros földi élet után, az Isten népének megkivánt nyugalmába felvenni. Nem volt másra képes, mint csak a kegyelmét dicsérni, a mely kegyelem kereste, megtalálta és legyőzte őt.«

Boldog az az ember, a ki ilyen készen várja az Urat.

A Magyarországi Kékkereszt Egysége 25 éves jubileuma. Ez az ünnepély Budapesten december 8-án, a református egyház tanácstermében (Vilma királyné-ut 5-7) folyt le. A rendes évi közgyűlésen, mely d. u. 4 órakor tartott, tudósítások hangzottak el, számadást olvastak fel és a tisztikar, meg a választmány újra való megválasztását határozták el. Egyházunk részéről Funk Márton maradt meg, mint képviselő.

Öt órakor, mintegy 250 egyén gyülekezett össze a jubileumi ünnepélyre. Dr. Deák János és dr. Kovács J. István tanárok buzdító beszédeket tartottak. Az újpesti baptista gyülekezet énekkara pedig valóban szívét gyönyörködtető készséggel énekelte a Sion énekeit.

A jelentésből, melyet Mosberger János títár olvasott fel, megtudtuk a következőket: A kékkereszt-munkát Magyarországon külföldiek kezdték és ők gyűjtötták újra meg újra lángra az érte való lelkesedés tüzeit is. Biberauer Tivadar a magyar nyugati vasút főfelügyelője, Budán bérelt pincehelyiségben kezdte meg a munkát. Néhány iszákos megmentése után nagyobb helyiségre volt szükség. A Bajnok-utcában kávémérést nyitottak és ezáltal szélesebb körök figyelmét irányították rá a kékkereszt munkára. A kicsiny sereg támogatására a kékkereszt mozgalomnak kipróbált harcosai születtek ide. Így látogatott el Magyarországra Knobelsdorf ezredes, Bernstorff gróf Né-

metországból és Bover lelkész Svájból. A magyar társadalomból időnként: Biberauer Richárd lelkész, az alapító fia, dr. Fleischer ügyvéd, dr. Schimert orvos vettek részt a munkában. Busse predikátor munkálkodása idején szépen nekilendült a munka. De mindenféle próbákon kellett a kicsiny seregnek áthaladnia, melyek idején Perényi József népiskolai igazgató és Mosberger János títár néhány küzdő katonával hűséggel kitartott a zászló mellett. Haladást jelentett a mozgalom életében, hogy rövid idővel a háború kitörése előtt Wallrabenstein Jakab lelkész megalapította a magyarországi abstinenens protestáns lelkészek szövetségét. Dr. K. Tompa Artur tanár sikerrel karolta fel az ifjúság ügyét. Ekkor a háború kitörése beszüntette az egyesületi munkát. A „Ne csüggedj el!“ című lap megszűnt. A gyászos béke nemcsak az ország területeit szakította el a megmaradt résztől, hanem a munkásoknak és a hű kékkereszteseknek is jó részét. A kommunizmus alatt nem volt lehetséges az építés munkája. Még csak a jelenben gyűjtük a törmeléseket, s így világos statisztikával még nem szolgálhatunk. De van néhány száz kékkeresztes, a ki hűséggel szolgálja a jó ügyet. Adjon Isten szent egyesülést és sok eredményt! F. M.

Istentiszteleteink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám I. emelet.
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12-14. szám alatt
szerdán este 7 órakor.
vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
fél 4 órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor.

Nyíregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 7 órakor, szerdán és pénteken este
7 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóvár, Bezerédj u. 27. minden második
vasárnap este 7 órakor.

Kaposvár. Németh István utca 2. szám alatt,
minden kedden este 1/28 órakor.

Te légy velem.

Te légy velem!
Ha mind a mit reméltem
Páraként foszlott szét
És sötét ködbe veszett
Az a sok fényesség
Felnézek a magasba
És Jézusom kérem:
Ha minden elveszett is
Csak Te maradj velem!

Te légy velem!
Ha az a sok szép virág,
Mely gyönyörködttetett
A melyet úgy őriztem
Elhervadt, elveszett;
Tekintetem emelem
Jézusomhoz s kérem:
Ha minden elveszett is
Csak Te maradj velem!

Te légy velem!
Ha a remélt gyümölcsöt
Látom lehullani
Érintve hideg fagytól
Féregtől érlelni,
Akkor tekintetemet
Az égre emelem
Ha nem éri meg a gyümölcs
Csak Te maradj velem!

Te légy velem!
Ha a nap elsötétül
A kilátás sívár,
Ha egy csillag sem ragyog
Sötét a láthatár,
Lévekten jövök hozzád,
Ha elveszett minden:
Én édes jó Jézusom
Csak Te maradj velem!

Te légy velem!
Hiszen elmúlik minden
Ezen a világon.
Örök a láthatatlan,
Amit látunk: álom.
Reményünk mind rommá lett.
Hát csak Jézust kérem,
Ha minden elveszett is
Csak Te Maradj velem!

Te légy velem!
Taníts meg mindent tűrni;
Letörlöm könnyemet
Parasztól hallgat ajkam
Szívesen halok meg.
Végső sóhajtozásom
Te hozzád emelem
És mondom örömtelten
Csak Te maradj velem!

Breiter Gy. után németből: Özv. Sz. K.-né

	VASÁRNAPI ISKOLA	
--	-------------------------	--

Igazi karácsony.

Karácsony estéjén a gyermekek játszottak a konyhában s várták, mikor szólal meg a csengetyű.

Künn erősen havazott. Egyszerre valaki kopogtatott. Pista az ajtóhoz futott, kinyitotta s inne egy rongyokba burkolt asszony állt előtte, jobbkezével egy kis fiut fogva. »Egy kis kenyeret kérek« — mondá az asszony — »mert nincs semmi ennivalónk«. A beszélgetésre kijött Pista édesanyja a konyhába és adott kenyeret, meg burgonyát az asszonynak s a kis fiunak néhány almát. Pista közben szemügyre vette a fiucskát. Fején nem volt sapka s meztelen lábai egy pár rongyos, nagy cipőbe voltak dugva. Pista elgondolkozott, vajjon kap-e ez a szegény gyermek valamit karácsonyra?

Közben megszólalt a csengetyű. A gyermekek besiettek a szobába. Ott állt az asztalon egy gyönyörű karácsonyfa s alatta mindenféle kedves ajándék. A gyermekek ujjongva álltak a karácsonyfa körül. Pista is igen boldog volt. Hogy ne, mikor annyi mindent kapott. De hirtelen eszébe jutott a rongyos kis fiu. Odament édesanyjához megölelte és így szólt: »Édesanyám, az a rongyos kis fiu is kapott karácsonyi ajándékot?« »Aligha, gyermekem« válaszolt édesanyja. »Ákkor engeddd meg édesanyám« — mondá Pista »hogy örömet szerezzek neki karácsony estéjén. Tudom, hogy hol laknak, viszek neki egy pár harisnyát, egy régi sapkát, meg egy kis diót és süteményt.« Az édesanya meghatottan esőkolta meg kis fiát s mondá: »Jól van gyermekem, még én is adok nekik egy kis ételmiszert.« Ezzel kisetett a konyhába s egy kosarat megtöltött enniivalóval.

Pistá útnak indult. Csak néhány száz lépésnyire lakott a szegény család. Odaérkezve, zörgetett az ajtón. A sovány, beteges asszony bebocsátotta a hideg, barátságtalan szobába. Nosza volt öröm! A szomorú arcok egyszerre felvidultak. Pista szívét kimondhatatlan boldog érzés fogta el s feltette magában, hogy ezentúl mindig fog másokra gondolni s másoknak örömet szerezn.

Kedves gyermekem, közeledik a karácsony, igyekezzél te is örömet szerezn a szűkölködőknek.

R. M.

Hogyan ünnepeltek a pásztorok karácsonyt?

Luk. 2:15-20.

Mielőtt megfelelnék erre a kérdésre, kedves gyermekek, előbb feleljétek meg egy másik kérdésre. Arra, hogy ti hogyan ünnepeltek karácsonyt? Ugye bár, már az ünnep e'üstéjén együtt vagytok a családban. Karácsonyra még a távollevő testvéreitek is haza sietnek, ha csak tehetik. Aztán alig várjátok, hogy bemeheasetek abba a szobába, a hol a karácsonyfa áll. S miért várjátok ezt olyan nagyon? Mert tudjátok, hogy a karácsonyfán és az alatt, mindenféle ajándék van számotokra. Aztán, ha megkaptátok a karácsonyi ajándékokat, hogy örültek azok felett! Mindig azokon az ajándékokon jár az eszetek. Ugy szeretnétek mindig ott lenni a karácsonyfa körül! De, ha nem lehettek, hát átvisztek az ajándékokból egyet-mást magatokkal a másik szobába s ott gyönyörködtek benne. És, ha másnap el is mentek szüleitekkel a templomba, vagy valami összejövetelre; vagy rokonokat, ismerősöket látogatni, alig várjátok, hogy ismét hazakerüljétek s ott lehessétek a karácsonyfátoknál, meg az ajándékaitoknál. Ugye bár így van?!

Nos, mit gondoltok, vajjon a pásztorok is így ünnepelték a karácsonyt? A ti karácsonyi ünneplésieteknek a főljellegzetessége a karácsonyi ajándékok feletti öröm. Vajjon volt-e a pásztoroknak is valamilyen karácsonyi ajándéka és e felett érzett, igazi karácsonyi öröme? Volt bizony. A legfőbb, a legjobb, a legnagyobb ajándék volt az övék, amit valaha valaki elnyerhetett csak attól, a ki őt szerette. Tudjátok úgy-e, hogy az Ur Jézus volt a pásztoroknak a karácsonyi ajándéka, a kit a Mennyeiatya szeretetből adott nekik. Ilyen nagy ajándék felett nagy is volt az örömük. Mert minél nagyobb az ajándék, annál nagyobb az öröm.

De a pásztorok nem örültek mindjárt, mihelyt a Mennyeiatya az angyal által hírül adta nekik, hogy megszületett nekik a Megtartó. Először nagyon megijedtek, úgy, hogy az angyalnak vigasztalni kellett őket: «Ne féljétek!» Miért féltek? A bűneik miatt. Tudták, hogy engedetlenek voltak a Mennyeiatya iránt s így nem ajándékot, hanem büntetést érdemeltek volna Tőle. A Mennyeiatya azonban ajándékkal javít, szeretettel gyógyít. A legnagyobb ajándékkal, a legnagyobb szeretettel keresi még a legnagyobb bűnöst is. Tudták ezt a pásztorok az ószövetségi ígéretekéből. Azért ők várták is a Messiást. S mikor az angyal a jelt is közölte velök, a melyről megismerhetik a Messiást és mikor a pásztorok a hírnök angyal mellett, a mennyei seregek egész sokaságát is meglátták és hallották énekelni azt a csodásan szép dicsőreget, akkor már nem féltek. Csodálatosan megvigasztalódtak s kimondhatatlan örömmel töltötte be szívöket. Olyan boldogok voltak, hogy ki sem mondhatták. Most már nem gondoltak a bűneikre, hanem arra a dicső nagy ajándékra, az

Ur Jézusra, a kit a Mennyeiatya az ő megváltásukra is elküldött.

Annyira örültek e felett az ajándék felett, hogy még a jubaikról is megfeledkeztek. Ott hagyták azokat a mezőn és siettek be Betlehem városába, hogy felkeressék azt a gyermeket, a kiről az angyal szólott. Nyomban, még azon éjszaka indultak el az Ur Jézus keresésére. Keresték, kutatták. Jáltak házról házra. Kérdezősködtek ismerősöknél és idegeneknél a Messiás iránt, a ki ma éjjel megszületett, hogy hol találhatnák. Az emberek szörnyen feldühödtek a pásztorokra; megszidták, kigúnyolták őket, hogy miféle bolond rögeszme miatt zavarják fel őket éjnek idején. De a pásztorok annyira boldogok voltak és oly biztosak is abban, hogy megszületett a Megváltó, hogy nem hagyták magukat feltartóztatni a keresésben. Hisz az emberek nem tudhatták azt, amit nekik az Ur angyalok által adott tudukra! Hiszen az emberek aludtak addig, a míg ők angyalok társaságában, mennyei örömet élveztek. Nem hagyták hát magukat félrevezettetni, feltartóztatni a keresésben, akármit mondtak is az emberek és akár milyen gorombák is voltak hozzájuk.

Végre megtalálták Máriát és Józsefet az istállóban. Nem tudták mindjárt, hogy jó helyen járnak-e s azért először náluk is oly formán érdeklődtek először a kis gyermek után, mint a többi embereknel. De ezek nem voltak oly dühösök és gorombák, mint a többiek. A pásztorok mindjárt észrevették, hogy most jó helyen járnak. Aztán a nyájas hívásra beljebb kerültek. S oh, gyermekek, gondoljátok csak el, kit találtak ott? A kis gyermek Jézust, ki a jászolban fekszik vala. Oly boldogok sohasem voltak e pásztorok életükben, mint most, amikor megpillantották a szegényes jászolban azt a drága, kicsiny gyermeket! Csak nézték némán, azt a szelid, dicső rreocskát. Aztán térdeikre borultak s örömkönnyek közt adtak hátal Istennek azért a nagy szeretetért, hogy mióretünk ilyen szegénységben engedte megszületni azt, a kit Ő legjobban szeretett az egész világon. Hát ti gyermekek hátal adtok-e már ezért? A pásztorok sohasem érezték még úgy, mint most, hogy ők milyen nyomorultak és szegények és, hogy az Ur milyen dicső és gazdag! De ez az érzés nem félelemmel, hanem kimondhatatlan hálával és boldogsággal töltötte meg őket. Aztán elmondták Máriának és Józsefnek, hogy mi történt velök kint a mezőn. Oh, hogy örültek ők is ennek a jóhirnek. Különösen Máriát ragadta meg a pásztorok elbeszélése és a hallott ígéket szívében forgatja vala még sokáig azután is, hogy a pásztorok eltávoztak onnan.

De a pásztorok sem voltak ezután rosszabb és hasznavehetetlenebb emberek, mint eddig. Mit gondoltok gyermekek? Én azt gondolom, hogy a pásztorok azután jobb és hasznavehetőbb pásztorok voltak, mint addig. Miért? Mert magukkal vitték szívéikben az Ur Jézus iránt való szeretetet. Így hát nekik állandóan részük volt a karácsonyi örömben. Nem feledkeztek meg arról a gyermekről, akit láttak, hanem elhirdették, a mi

nékik a gyermek felől mondatott vala. Mindenki- nek, a kivel csak találkoztak s akivel dolguk volt elmondták, hogy mit értek meg és, hogy milyen boldogság tölti el a szívöket. És az ő szívessé- gükből és örömteli szolgálatkészségükből mások is meglátták, hogy ők szeretik az Ur Jézust. Majd ti is így lesztek és így tesztek kedves gyermekek, ha úgy ünnepeitek karácsonyt, mint a pásztorok, hogy t. i., elviszitek magatokkal a szívetekben, az Ur Jézus iránt való szeretetet. Tudok egy ci- pőtisztogató fiúról, a ki nyájas szolgálattal mu- tatta meg az Ur Jézus iránt való szeretetét. Lon- donban lakott és szorgalmasan eljár egy keresz- tyén gyülekezetbe. Karácsonyestéjén is ott volt és annak hatása alatt, amit ott hallott, feltette magában, hogy ezután az Ur Jézusnak fog szol- gálni. — Másnap, karácsony elsőnapján már korán reggel ott állt a szokott helyén a többi cipőtisz- titó között. »Cipőt tessék tisztítani Uram« — szóficta meg egy mellette elsiető urat, ki úgy látszott, — hogy hazafelé tart az átmulatott éj- szaka után. A fiatal ember rátekintett a cipőjére s az'án káromkodással fűszerezve mondá: »Rám férne, az igaz, de nincsen rá pénzem.« — »Nem kell ahhoz pénz, megleszem azt most ingyen Uram« — válaszolta rá a fiú. »Miért tisztítanád meg ingyen?« — kérdezte a fiatal úr. — „Fá- zom, szeretnék felmelegedni, aztán nem volt még ma dolgom, meg amúgy is szívesen teszem“ — felelt a fiú kitérőleg. A fiatal úr erre tréfából odatartotta a fiúnak a cipőjét. Mikor tiszta volt, még egyszer megkérdezte a fiút: „No hát mondd meg most, miért tettéd ezt ingyen?“ — „Mert ma az Ur Jézusnak van a születésnapja és én szeretnék valamit tenni Óérte. Tegnap azt hal- lottam a gyülekezetben, hogy ha valakinek szí- vességet teszünk, azt az Ur Jézus úgy veszi, mintha Vele és neki tettük volna.“

— „Oh... hát azoknak a vón... nak a társaságába keveredtl?“ kérdezte szitkozódva és csúfolódva az az ifju. Erre a tisztogató fiu megszo- morodott és könny csillant a szemében. A hogy ezt észreveszi a fiatal úr, hirtelen magábaszáll, küssé megemeli a kalapját és így szól: „Bocsáss meg kér- lek, hogy ilyen megvetőleg szóltam a barátaidról!“

Ezután jó néhány évvel később történt, hogy karácsony ünnepén egy tekintélyes kereskedő a családjával templomban volt és hallgatta a pré- dikátort, a mint elbeszélte, hogy őt egy kis ci- pőtisztító fiucska szívessége győzte meg a keresz- tyénség igazságáról. És mit gondoltok, gyermekek, ki volt az a tekintélyes kereskedő?“ Az az egy- kori cipőtisztogató fiucska. Lássátok, milyen dicső eredménye volt annak, hogy ő az Ur Jézust igá- zán szerette!

Ünnepeljétek ti is úgy karácsonyt, hogy elfogadjátok az Ur Jézus szeretetét és aztán az ő szeretetével tudjátok másokat szeretni és másoknak szolgálni! Vajjon meg fogják-e látni az emberek a te életedből, hogy te az Ur Jé- zussal ünnepeled a karácsonyt és hogy az ő iránta való szeretet tölti be és teszi kimondha- tatlan boldoggá a te szívedet is? R. Gy.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

W. J. Ny. Sundar Singhez az előszavad későn ér- kezett. Kénytelen voltam rövid előszót magam írni. A műből 50 példányt küldtem egyenesen hozzád. Majd a központtal számolj el. Egy példány bolti ára 70 kor. Ha többre lesz szükséged fordúlj a könyvesházhoz! — A ha- lottak napjáról szóló tudósításodat csak rövidítve hozha- tom ebben a számban, mert ez már karácsonyi szám, melyben a hely másra kellett. Remélem nem neheztelsz ezért. Sajnáiom, hogy legutóbb csak oly futólag találkozh- tunk, mert oly hirtelen el kellett utaznom. Kis leányunk született. Nagyon kedves, jó gyermek. Drága ajándéka az Úrnak! Legközelebb tán keríthetek időt arra, hogy felke- resselek levelemmel. Az Úr Veled!

SZABÓ EDE Ny. Bocsásson meg kedves Testvér, hogy nem válaszolok külön kedves lapjára. A Békeha- rang 1923-ban egy negyedévre 60 kor.-ba fog kerülni. Te- hát még mindig olcsó lesz. Tisztelem a kedves családját, különösen a kis Lidiát. Áldott karácsonyi ünnepeket és újévet kívánok.

M. J. Ny. A küldött fordításokat köszönettel vettem. Az „Isten igazsága“ címűt pädagógiai okokból nem hasz- nálhatom. Nem jó példának a rossz dolog, ha mindjárt jó ügynek állana is szolgálatában. A golyózás, mint min- den szerencse játék, rossz dolog, s rossz az a példa is, a mely megendi azt, ha mindjárt a szegényeknek való adakozásra buzdít is vele. — A másik fordítást később talán még felhasználhatom, bár az sem tárgyalja azt a fontos kérdést eléggé alaposan és meggyőzően. Szeret- tettel köszönti: R. Gy.

R. M. Pasztl. Köszönöm a küldött dolgozatot. Alka- mas, jó cikkecske. Ilyenféle dolgozatokban tessék gyako- rolnia magát. Jól vagyunk. Az első üzenetből meg tetszik tudni, Gy.-ből való gyors távozásom okát.

„JÓZANSÁG“ SZERKESZTŐJE. A cserepéldányt szept. 1-től kezdődőleg visszamenőleg azonnal megindi- tottuk. A mulasztás abból a körülményből származott, hogy lapunk szerkesztősége és kiadóhivatala két külön- böző helyen van. Bpsten nem tudtak arról, hogy a lap állandóan jár ide, itt pedig abban a házban voltunk, hogy lapjukért megküldik a cserepéldányt a kiadónkból. Bocsánat a mulasztásért és köszönet a felszólamlásért.

Minden ember értékkel bizonyos árt, melyért képes magát eladni. Mi a Te árad?

„Az Atyának egyetlen húzása tévedések világát omlasztja össze, a Fiúnak egyetlen szeretetcsókja bűnök tengerét apasztja ki.“ — (Tholuck.)

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ K. F. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsődörög 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bazerédj-utca 27. szám.

„A KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ”
KÖNYVKERESKEDÉSÉBEN, BUDAPEST, VI., FELSŐERDŐSOR 5. SZ.

kapható vallásos könyvek és iratok
j e g y z é k e.

E jegyzék azokat a könyveket tartalmazza, melyek raktárunkon vannak. Ezen kívül megszerzhető könyvkereskedésünk által minden vallásos, tudományos és szépirodalmi mű.

Az árak csupán tájékoztató árak, miután azokat a mai folytonos árhullámlás következtében szilárdan megállapítani nem lehet. Saját kiadványainból 25% engedményt — idegen kiadványokból 5–10% engedményt adunk viszonteladóknak.

Minden magyar könyvnél 10% felár és a 3% forgalmi adó számíttatik fel. Póstköltséget és csomagolást mindig felszámítunk, viszonteladókkal szemben is.

Saját kiadványaink:

Kriege O.: A methodizmus tört., füzve 180'—, kötve 220'—	
Bunyañ: A zárándok útja, füzve 285'—, kötve 490'—	
R. Gy.: Stanley Montague, a híres színész megtérése és élete füzve 15'—	
A methodisták, kik ők és mit akarnak? 10'—	
Wallrabenstein J.: Sadhu Sunda Singh 70'—	

Más kiadványok:

Nyáry Pál: Keskeny út 80'—	
Szabó Aladár dr.: Jézus élete füzve 120'—	
Vorwerk Ditrik: A lelkipásztor tükre 40'—	
„ „ Jézus arcképe 16'—	
Wurg Frigyes: Munka Isten országában 40'—	
Bogdán Gy.: Keresztyén család 20'—	
„ „ „ szózát a zsidósághoz 15'—	
Clarke F. R.: Elmékedések Jézus krisztus kinszen- vedéséről 50'—	
Fosdick Viktor: A mester jelleme 48'—	
„ „ Az imádság értelme 80'—	
„ „ Az emberi szív 20'—	
Raffay S.: Nemes ösvényeken, ifj. irat 90'—	
Szász K.: Csak a Krisztust 60'—	
Viktor F.: A hazaszeretet eszménye 35'—	
Ravasz L.: Gondolatok 150'—	

Spurgeon: Harmatgyöngyök és arany sugarak, ájtatosságok az év minden napjára 180'—	
Spurgeon: Üdv üzente. Predikációk I. és II. köf. 500'—	
Pierson P. Pithner dr.: Müller György 300'—	
Wallrabenstein: Ki volt Knobelsdorff 10'—	
Rossvally L. M. dr.: Lelki tapasztalatok 12'—	
Maszyik E. dr.: Luther élete 80'—	
Franke E.: A nagy nyugodt sugárzás 40'—	
Pilder M.: Szász Ágnes naplója 150'—	
Roy K.: Isten nélkül a világon, 3. kiad. 30'—	
Oertsen: Az örvény szélén 16'—	
Binde F.: Az utolsók 80'—	
Bogdán Gy.: Történetek az egy szükséges dologról 15'—	
„ „ A haldokló hűtellen 12'—	
Csopják A.: A gyújtogató fia 120'—	
Pilder M.: Zengő arany hárfá 155'—	
Csürös J.: Az Úr gondot visel 40'—	
Három nap egy ifju életéből 30'—	
Keller S. — Barát: A nevelőnő —	
A kis Rűth 16'—	
Runa: Zengő érc 150'—	
Tersteegen: Szienai Katalin-élete 10'—	

Gyermekek részére:

Harmatcseppek, kisebb elbeszélések, füzve 15'—	
Ella néni meséi 60'—	
Gyermekek öröme 40'—	
Napsugarak v. Szeret-e még az én Megváltóm 10'—	
Apró történetek versekben 25'—	
Egy királyi gyermek 24'—	

Raktárunkon dús választékban vannak: Fali-mondások, keretezett képek, levelező-lapok és levélpapírok bibliai mondásokkal, vasárnapi iskolai képecskék és mondások, könyvjelzők stb.

Bibliák és Újtestamentumok nagy választékban.

